

Mutta maa se on ikuinen

Kirjoittanut Oiva Pennanen

Paistoi päivä leppoisasti
linnut lauloivat kevättä
takana on talven tuiskut
pyryt, viimatkin vihaiset.
Oli kasvu alkamassa
aika luonnossa parasta.

Kuului kolke kuusikossa
ryske metsikön sisällä.
Kaatui hongat huojuvaiset
kuuset korkeat kukistui
Aukko kasvoi kankahalle
runtas raivio leveni,

Iski kirves kirpakasti
saha soitteli sihisten
Antin puita kaataessa
Kärpän kylmällä tilalla.
Ahkerasti raatoi Antti
hiki virtasi rajusti
Uupumatta, huilaamatta
työssä tuimassa urakoi.

Miettii Antti: Vielä äsken
sodan kauhuissa vapisin,
nyt on aikaa uuden päivän,
aika rauhan ja vapauden.
Kodin raivaan perheelleni
siinä sakkini elätän.
Entinen jäi naapurille
veivät vietävät väkisin.

Sodat riehuu, kuolee miehet,
mutta maa, se on ikuinen.
Paikan perkaan kunnollisen
tilan tuottavan rakennan.

Mutta maa se on ikuinen

Kirjoittanut Oiva Pennanen

Nousee maasta mahtavasti
leipä maukas, vahvistava.
Antaa toivoa parasta,
huomiselle voimaa uutta.
Kohta näillä vainioilla
vehnä kasvavi sakea,
palkitsee se uurastuksen
maksaa mahtavan urakan.
Poikanikin kasvaessa
saman tuntevi tajussa.

Antti sankari salojen
sisupussi suomalainen,
teki haaveensa todeksi
täytti riemuin tehtävänsä
menestyikin mainiosti
Tiukka tahto, kuin kivistä,
lannistu ei tahtovalta.

Sukupolvet uupumatta
yhä jaksavat jokainen:
Muuttuu aika, vaihtuu miehet
mutta maa, se on ikuinen.